Selma en het noorderlicht

Opa Lennart

Dit boek is van

_____

Welkom bij dit voorbeeldboek! Het is gemaakt בדיוק zoals jouw eigen boek wordt, met de foto's en keuzes die hiernaast te zien zijn, en laat zien hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en stel je voor dat jouw kind de held is in zijn eigen sprookje.

Selma had in bijna elk boek dat ze kon vinden over het noorderlicht gelezen. In één boek dansten groene linten over een zwarte hemel. In een ander stond dat je moest wachten, wachten, wachten. Nu stond ze op het perron met haar sterrenboek in haar hand, en de nachttrein pufte witte wolken naast haar.

“Wat als het begint te dansen terwijl we slapen?” vroeg Selma. “Dan moet je me wakker maken,” zei grote broer Oliver terwijl hij aan zijn rugzak trok. Opa Lennart hield de kaartjes omhoog. “Eerst zoeken we onze coupé.” Selma stapte de trein in. Nog één avond, dacht ze. Hij is bijna hier.

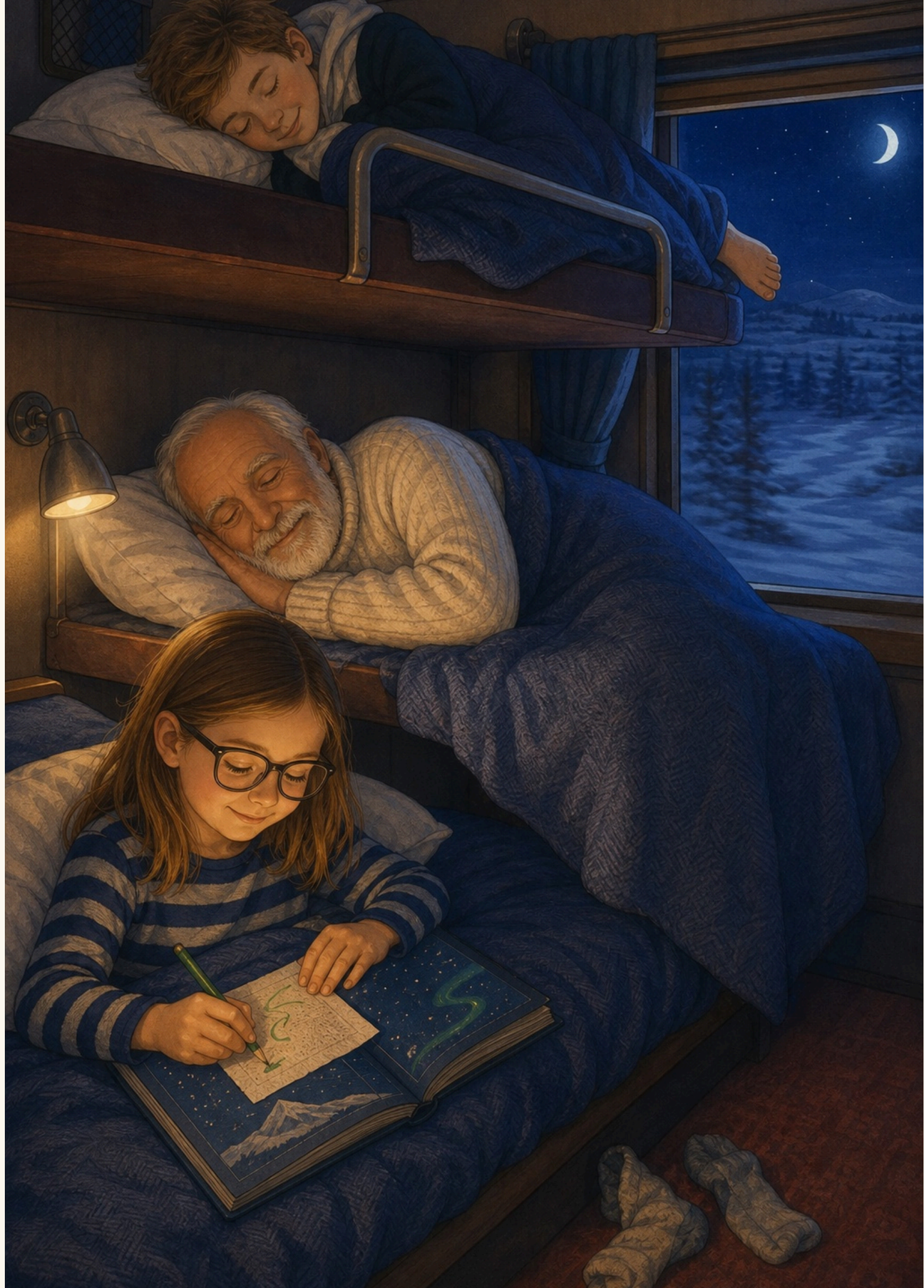

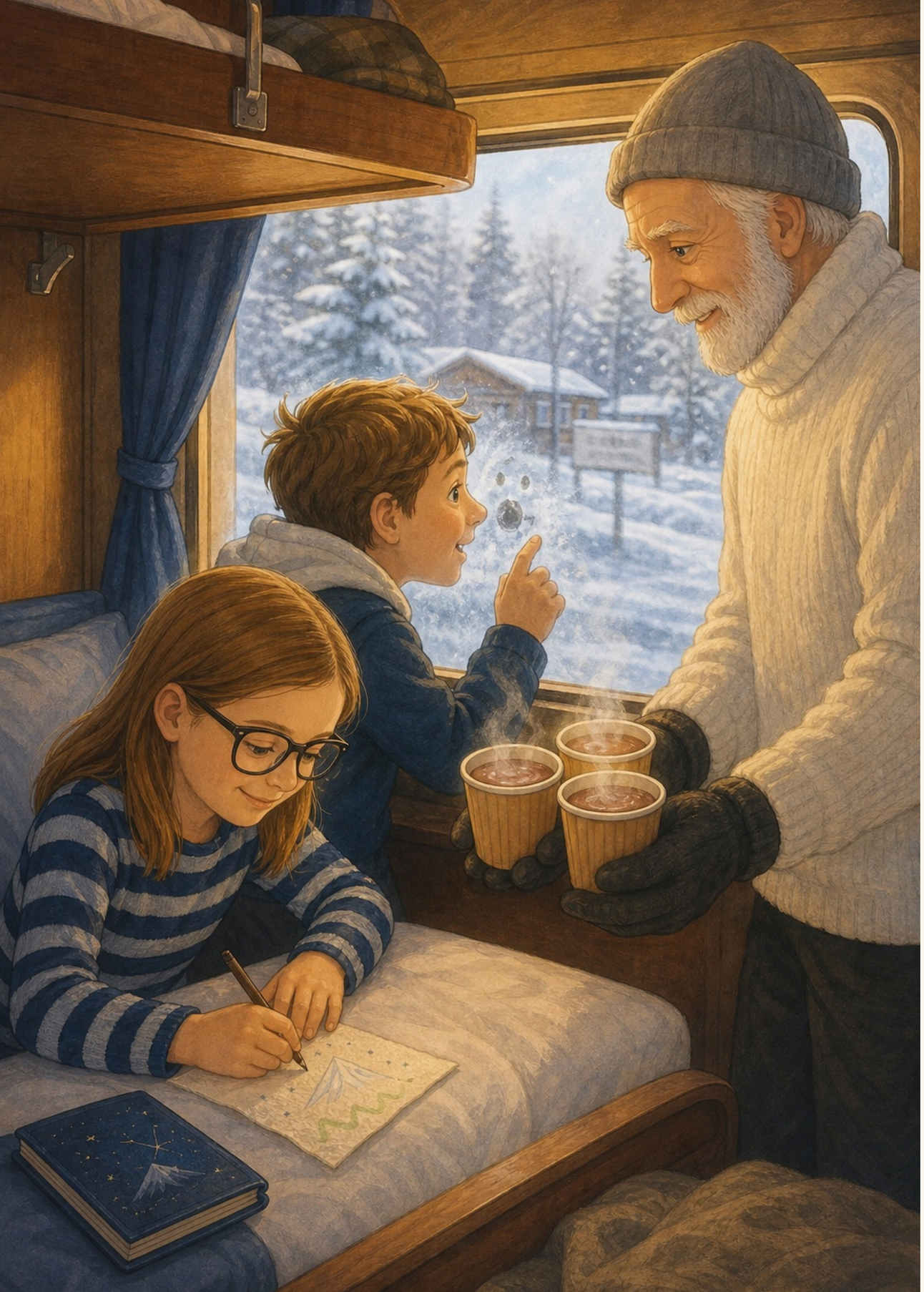
De restauratiewagon wiegde zachtjes terwijl de trein naar het noorden reed. Selma at gehaktballetjes met rode bosbessen en gluurde tussen het gordijn en het raam door. De sparren buiten schoten voorbij als zwarte penseelstreken.

“Zie je sterren?” vroeg Oliver, met een aardappel op zijn vork. “Drie,” zei Selma. “Nee, vier. Die kleine daar ook.” Opa Lennart boog zich voorover. “De kleintjes zie je het best als je lang kijkt.” Selma pakte een servetje en zette vier stippen met haar pen. Oliver tekende er een vijfde bij, al zei hij dat het gewoon per ongeluk een stip was. De trein reed verder, verder, verder.

In de coupé lagen de bedden als een klein stapeltje. Oliver nam meteen de bovenste. Opa kreeg de middelste. Selma kroop in de onderste en vond Olivers sokken op de vloer, twee zielige worstjes die hun voeten kwijt waren.

Toen de plafondlamp uitging, deed Selma haar kleine leeslampje aan. In het sterrenboek stond een plaatje van mensen, piepklein onder groene slingers. Selma tekende een groene krul naast de stippen op het servetje. De rails zei klak-klak, klak-klak onder haar. Nog één avond, dacht Selma, en ze hield het servetje plat tegen het boek.

Toen Selma wakker werd, was de wereld buiten het raam wit. Witte sparren. Witte heuvels. Witte hopen op de daken bij kleine stations. Zelfs de lucht was licht als een leeg vel papier.

“Sneeuw!” zei Selma, al kon niemand die gemist hebben. Oliver drukte zijn neus tegen de ruit. “Iemand heeft bloem over het hele land gemorst.” Opa Lennart kwam terug met warme chocolademelk in papieren bekertjes. Selma tekende een witte bergtop op haar servetje, naast de stippen en de groene krul. Tussen de bomen gleed een bord voorbij. Ze zouden bijna uitstappen.

Het dorp lag stil tussen besneeuwde sparren en zachte berghellingen. Toen de avond kwam, trok Selma haar muts, wanten en dikke jas aan. Oliver ging ook mee naar buiten, al zei hij dat hij vooral zijn bergschoenen wilde uitproberen. Opa nam de hoofdlamp mee, maar liet hem uit.

Ze keken omhoog. Grijze wolken bedekten alles, van de schoorsteenrook tot aan de bergrand. Geen enkele ster kwam tevoorschijn. “Eerste hindernis,” zei Selma en ze schreef WOLKEN op het servetje. Oliver trok zijn sjaal over zijn neus. “Die hindernis neemt de hele hemel in beslag.” Nog één avond, dacht Selma. Morgen zijn de wolken misschien weggetrokken.

De volgende avond waren de wolken dunner. Selma zag hoog boven zich een bleke stip, misschien een ster, misschien een klein gaatje. Maar de lampen van het dorp schenen langs de weg, bij de ramen en het langlaufspoor. Boven de daken was de hemel bruinig grijs.

“Tweede hindernis,” zei Selma. “Lampen.” Op het servetje kreeg WOLKEN gezelschap van LAMPEN. De stippen, de groene krul en de witte top stonden nu opeengepakt op hetzelfde kleine papiertje. Oliver keek naar buiten en schudde zijn hoofd. “Het wordt nooit wat.” Opa Lennart vouwde een kaart van de bergen open. Selma zag de ronde hoogtelijnen. Nog één avond, dacht ze.

Op de derde avond pakte Selma voor alles in. Het sterrenboek. Het servetje. Een extra sjaal. Een reep chocolade. Wanten die echt van haarzelf waren, niet van Oliver. Opa vulde de thermoskan en Oliver mocht hem dragen. “Grotere schouders,” zei hij, en hij zette zijn borst zo ver vooruit dat zijn muts er bijna af viel.

Buiten de deur hingen de wolken laag boven het dorp, als een deken die uit de hemel was gegleden. Selma legde de kaart boven op haar spullen. Toen gleden het boek, de sjaal en het servetje op de grond. De chocoladereep schoof onder het bankje. “Derde hindernis,” zei Oliver. Selma zat midden in de rommel. Nu moest ze beter kijken.

Selma verzamelde haar spullen en streek het servetje glad op de vloer. Eerst de stippen. Daarna de groene krul. De witte top. WOLKEN. LAMPEN. Alles stond erop. Ze sloeg het sterrenboek open bij het plaatje met mensen ver van de stadslichten.

Aan de rand stond een kleine berg boven de mist. Selma legde haar vinger op de witte top en daarna op opa's kaart. "Als we daar omhoog gaan," zei ze, "komen de lampen onder ons te liggen. En de wolken ook, als die laag hangen." Opa Lennart las een tijdje op de kaart. "Rustig weer en een gemarkeerd pad. Dat kan." Oliver hield de chocolade omhoog. "Ik draag de thermoskan." Nog één avond, dacht Selma. Deze avond.

De laatste avond kraakte de sneeuw onder drie paar bergschoenen. Selma liep voorop over het gemarkeerde pad en telde de rode kruisen op de paaltjes. Eén, twee, drie. Achter haar scheen opa's hoofdlamp als een warme cirkel op de sneeuw. Oliver droeg de thermoskan zo voorzichtig dat hij liep alsof hij van glas was.

"Zijn we er bijna?" vroeg hij na vijf kruisen. "Nog niet," zei Selma. "Maar kijk. De lampen zijn kleiner." Het dorp glinsterde ver beneden hen en de wolken kropen langs de helling. Selma trok haar rits helemaal tot aan haar kin. Nog één avond, dacht ze, al betekende dat nu nog maar een paar stappen.

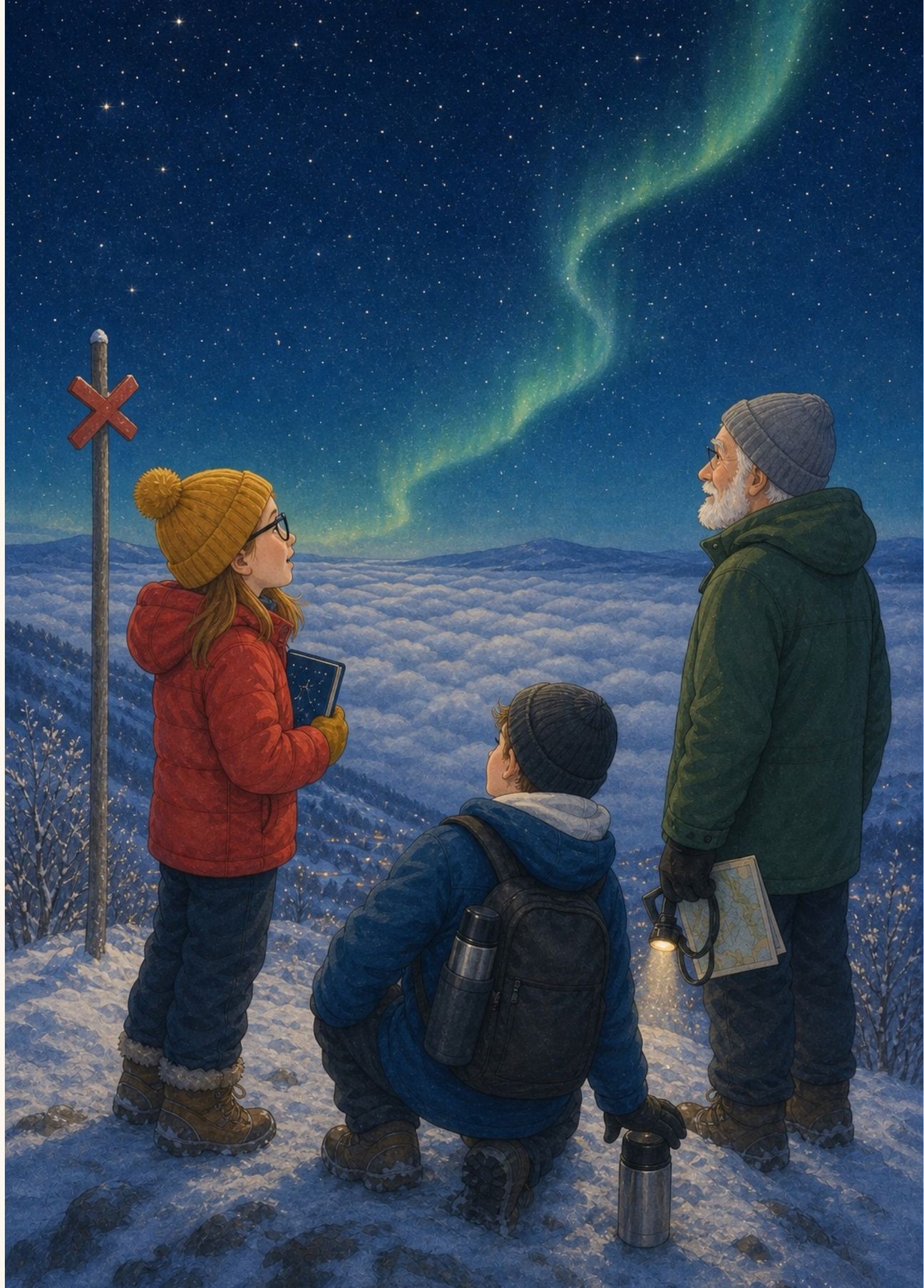

De bomen werden korter, ijler, en toen hielden ze op. Voor hen lag het kale bergplateau open in het licht van de hoofdlamp. De wind trok aan Selma's capuchon en probeerde aan haar oren te snuffelen. Ze zette drie stappen, en toen nog drie.

Oliver bleef staan bij een steen die uit de sneeuw stak. "Ik zei toch dat het nooit wat wordt." Maar hij zette de thermoskan niet neer. Opa wees naar de volgende zachte bergrug. "Vanaf daar kunnen we over het wolkendek heen kijken." Selma keek niet terug naar de lange weg. Ze wees naar het volgende rode kruis. "Eerst daarheen," zei ze. "Dan naar de volgende."

Bij het laatste paaltje werd het plotseling stiller. De wolken lagen nog beneden, zacht en dik over het dorp. Boven Selma stonden sterren, meer dan de stippen op haar servetje en veel helderder.

Opa deed de hoofdlamp uit. Oliver zette de thermoskan neer zonder een klonk. “Nou,” fluisterde hij. Selma hield haar adem in. Eerst zag ze alleen de sterren. Toen kwam er een bleke groene streep achter de bergrand vandaan, dun als een lijn van haar pen. Hij boog. Hij groeide. “Oliver,” zei Selma. “Kijk nu.”

De groene streep werd een lint. Het lint vouwde zich en fladderde, alsof de hemel een lange zijden sjaal uitschudde. Nog een lint lichtte op. Toen danste er groen over de hele hemel, hoog boven de wolken en de lampen.

Eerst zei niemand iets. Oliver deed één want uit en trok hem meteen weer aan. “Het is echt,” fluisterde hij. Opa schonk warme chocolademelk in drie kleine bekertjes. Selma stond tussen hen in en volgde de groene bogen tot haar nek moe werd. Boven hen vouwde het noorderlicht zich nog een keer, nog verder over de sterren.

De chocoladereep werd kleiner en kleiner. Eerst verdwenen de hoekjes, toen de laatste blokjes. Oliver vond een kruimel in zijn want en at die ook op. De thermoskan werd lichter, terwijl groen licht over de donkere hemel bleef slingeren.

Selma haalde het servetje tevoorschijn. Daar stonden de stippen, de krul, de witte top, WOLKEN en LAMPEN. Ze tekende drie kleine figuurtjes op een berg en een groot groen lint boven hen. “Mag ik er nog een ster bij tekenen?” vroeg Oliver. Selma gaf hem de pen.

Selma en het noorderlicht

Selma, grote broer Oliver en opa Lennart nemen de nachttrein naar de bergen om het noorderlicht te zien. Wolken, lampen en een groeiende rommel staan in de weg, totdat Selma haar eigen kleine aanwijzingen op een nieuwe manier leest.

nl-nl.sagatilldig.se